

BOLNAV DE FĂRĂ ROST

Era târziu și încă mai zăboveam în gară
simțindu-mă de-odată bolnav de fără rost;
cânta un orb române albăstre la vioară
și-și molfăia o babă plăcinta ei de post!

Plecaseși fără mine și pentru-ntâia oară
parcă eram sub crusta de fum un sfânt anost
pe o icoană veche din podul de la țară
unde doar huhurezul își caută-adăpost!

Aș fi putut în crăsmă să stau la o cafea
ori gării minuscule să-i memorez orarul,
să-i dau tigăncii palma ca să-mi citească-n ea,
să mă întind destoinic la vorbă cu librarul,
să rup un pumn de lozuri, să devorez ziarul,

nu și să te întorcă din drum absența mea!

ONIRIC

Să intru-n somn ca-ntr-o pădure
să nu știu drumul înapoi
să mă încurc în rugi de mure
să uit singurătatea-n doi

să mă cufund în ochi de rouă
să fiu un înger blond și mic
s-aprind o candelă când plouă
să port cămăși de borangic

să cânt la nunțile de fluturi
să mă-nhăitez c-un licurici
să picur mierea lunii-n ciuturi
să joc în vise cu pitici

să-nvăț cuvinte nenuntite
să-mi pun iubirile-n abis
să scriu poeme daco-scite
să mușc din fructul interzis!